

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.017 van 29 april 1999
in de zaak A. 32.295/VII-5298
32.316/VII-5289
32.319/VII-5290
32.320/VII-5296
32.323/VII-5291
32.324/VII-5292.**

In zake : 1. de NIEUWE POLDER VAN BLANKENBERGE,
(zaken 32.295 en 32.320)
2. de ZWARTE SLUISPOLDER,
3. de GROOTE WEST-POLDER,
4. de WATERING VAN SINT-TRUIDEN,
5. de POLDER VAN LIER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat H. VANDENBERGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Reyerslaan 171

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien de verzoekschriften die de NIEUWE POLDER VAN BLANKENBERGE op 21 november 1984 en op 30 november 1984 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbewoud op de bermen beheerd door publiekrechtelijke rechtspersonen (A. 32.295 en A. 32.320);

Gezien het verzoekschrift dat de ZWARTE SLUISPOLDER op 29 november 1984 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (A. 32.316);

Gezien het verzoekschrift dat de GROOTE WEST-POLDER op 29 november 1984 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (A. 32.319);

Gezien het verzoekschrift dat de WATERING VAN SINT-TRUIDEN op 30 november 1984 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (A. 32.323);

Gezien het verzoekschrift dat de POLDER VAN LIER op 30 november 1984 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (A.32.324);

Gezien de toelichtende memorie in de zaak A. 32.295;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord in de zaken A. 32.319/VII-5290, A. 32.328, A. 32.324, A. 32.320 en A. 32.295.

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur J. VANDE LANOTTE;

Gelet op de beschikking van 6 oktober 1987 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1988 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 november 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op

17 december 1998, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 28 januari 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat WYNANT die, loco Advocaat H. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat D. LINDEMANS die, loco Advocaat W. MERTENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over het voorwerp van het beroep.

Overwegende dat het bestreden besluit van de Vlaamse Executieve van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbehoud op de bermen beheerd door publiekrechtelijke rechtspersonen, met het advies van de Raad van State, werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 2 oktober 1984 (erratum : B.S., 26 februari 1985); dat dit besluit luidt als volgt :

"Gelet op de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, inzonderheid de artikelen 37 en 38;

Gelet op het advies van de Hoge Raad voor Natuurbehoud (Vlaamse Kamer);

Gelet op het advies van de Raad van State;

Op voordracht van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud;

(...)

Artikel 1. Dit besluit is toepasselijk op de bermen gelegen langs wegen, waterlopen en spoorwegen, in zoverre publiekrechtelijke rechtspersonen krachtens enig recht van beheer bevoegd zijn om de

handelingen te stellen die bij dit besluit geregeld worden.

Onder bermen wordt voor de toepassing van dit besluit verstaan : bermen en taluds.

Art. 2. Het gebruik van biociden op bermen is verboden.

Art. 3. Begraasde bermen mogen niet vóór 15 juni gemaaid worden. Een eventuele tweede maaibeurt mag slechts uitgevoerd worden na 15 september.

Het maaisel dient verwijderd te worden binnen de tien dagen na het maaien.

Art. 4. Door de Gemeenschapsminister bevoegd voor natuurbehoud mag worden afgeweken van de bepalingen van artikel 3.

Art. 5. Maaibeheer, hetzij in handwerk, hetzij met machines, dient uitgevoerd te worden zonder de ondergrondse plantendelen en de houtige gewassen te beschadigen.

Art. 6. Overtreding van dit besluit wordt gestraft overeenkomstig de artikelen 44 en 47 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud.

Art. 7. Dit besluit treedt in werking op 1 januari 1985.

Art. 8. De Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud is belast met de uitvoering van dit besluit";

2. Over de rechtspleging in de zaken A. 32.295 en A. 32.320.

Overwegende dat bij een op 21 november 1984 ter post aangetekend schrijven de NIEUWE POLDER VAN BLANKENBERGE de vernietiging vordert van het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 juni 1984 houdende maatregelen inzake natuurbehoud op de bermen beheerd door publiekrechtelijke rechtspersonen; dat dezelfde verzoekende partij bij een op 30 november 1984 ter post aangetekend schrijven de vernietiging vordert van hetzelfde besluit; dat in de brief die laatstgenoemd verzoekschrift begeleidt, wordt medegedeeld dat het verzoekschrift wordt ingediend ter vervanging van het verzoekschrift ingediend op 21 november 1984; dat dienvolgens de verzoekende partij wordt geacht afstand te hebben gedaan van het eerst ingediend verzoekschrift; dat niets zich tegen de inwilliging van de afstand verzet;

3. Over de bevoegdheid van de Raad van State.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat de beroepen ingediend door de ZWARTE SLUISPOLDER (zaak A. 32.316) en de WATERING VAN SINT-TRUIDEN (zaak A. 32.323) onontvankelijk zijn in de mate dat zij in ondergeschikte orde een interpretatie van het bestreden besluit zouden vorderen;

3.2. Overwegende dat uit de betrokken verzoekschriften blijkt dat voornoemde verzoekende partijen enkel de vernietiging van het bestreden besluit vorderen; dat zij "in subsidiaire orde" het ook "wenselijk vinden" dat de Raad van State in zijn motieven van een welbepaalde interpretatie zou doen blijken; dat dergelijke wens in subsidiaire orde niet kan worden aangemerkt als dat een interpretatief arrest tot het voorwerp van hun annulatieberoepen hoort; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak A. 32.320.

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel aanvoert wat volgt :

"De schending van artikelen 1, 2 en 40c van de Wet van 3 juni 1957 betreffende de polders waarin bepaald wordt dat de polders belast zijn met de instandhouding, drooglegging en bevoeiing van de gronden gelegen binnen hun ambtsgebied en waarbij inzonderheid het polderbestuur belast wordt met het onderhoud en het instandhouden van de verdedigings-, droogleggings-, en bevoeiingswerken. Door het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 27 juni 1984, worden de rechten van de Polder in dergelijke mate beperkt dat het voeren van een efficiënt beleid inzake waterbeheersing onmogelijk is";

dat zij als tweede middel doet gelden :

"De schending van artikelen 80, 81, 82, 83, 84 en 85 van de Wet van 3 juni 1957 betreffende de polders, waarin de voorwaarden bepaald worden waaronder de Polders de werken mogen uitvoeren; beginselen waarmede de bepalingen vervat in artikelen 2, 3 en 4 volledig in strijd zijn";

4.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat een toelichtende argumentatie te verstrekken over de wijze waarop de door haar aangehaalde wetsbepalingen zouden zijn geschonden; dat zij met name nalaat aan te geven waarin de beperking van "de rechten van de polder" is gelegen (eerste middel) en waarom de regeling vervat in de artikelen 2, 3 en 4 van het bestreden besluit in strijd zouden zijn met de artikelen 80, 81, 82, 83, 84 en 85 van de wet van 3 juni 1957 betreffende de Polders (tweede middel); dat de verwerende partij terecht aanvoert dat de middelen onontvankelijk zijn en dat dienvolgens het beroep evenmin ontvankelijk is;

4.3. Overwegende dat in haar laatste memorie de verzoekende partij er evenwel op wijst dat de middelen uitvoerig werden besproken in de memorie van wederantwoord op pagina 18 tot en met pagina 25 en dat in de samengevoegde beroepen telkens dezelfde middelen werden aangevoerd die vervolgens uitvoerig werden besproken in de memorie van wederantwoord, zodat de rechten van verdediging niet werden geschonden;

4.4. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partij niet opgaat; dat, vooreerst, haar argument dat in alle verzoekschriften telkens dezelfde middelen zouden zijn aangevoerd waardoor de rechten van verdediging niet zouden zijn geschonden, geenszins strookt met de feiten; dat het verzoekschrift van de NIEUWE POLDER VAN BLANKENBERGE qua omvang, aantal middelen en uiteenzetting ervan geenszins te vergelijken is met de andere vier verzoekschriften; dat wel de memorie van wederantwoord in alle beroepen dezelfde is;

dat, evenwel, de initiële onontvankelijkheid van het beroep wegens ontstentenis van ontvankelijk geformuleerde middelen niet kan worden goedge maakt door een uiteenzetting van die middelen in de memorie van wederantwoord of door het daarin inroepen van nieuwe middelen; dat, evenmin, die onontvankelijkheid wegvalt doordat in de andere beroepen, samengevoegd met het beroep van de NIEUWE POLDER VAN BLANKENBERGE wel middelen op ontvankelijke wijze zijn aangevoerd; dat, immers, elk verzoekschrift moet voldoen aan de vereisten neergelegd in artikel 2, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, dat onder meer inhoudt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten;

5. Over de ontvankelijkheid van de beroepen in de zaken A. 32.316, A. 32.319, A. 32.323, A. 32.324.

5.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het niet duidelijk is of het beroep ingesteld door de GROOTE WEST-POLDER tijdig werd ingediend;

5.1.2. Overwegende dat voornoemd beroep werd ingediend bij een op 29 november 1984 ter post aangetekend schrijven, dit is binnen een termijn van zestig dagen na de publicatie van het bestreden besluit in het Belgisch Staatsblad van 2 oktober 1984; dat de exceptie niet opgaat;

5.2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de beslissing tot het instellen van het beroep voor de ZWARTE SLUISPOLDER, de GROOTE WEST-POLDER, de WATERING VAN SINT-TRUIDEN en de POLDER VAN LIER niet door het wettelijk bevoegd orgaan zou zijn genomen;

5.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen antwoorden dat bij toepassing van artikel 45 van de wet van 3 juni 1957 betreffende de Polders, de dijkgraaf de beslissingen van het bestuur der Polder uitvoert en voor de Polder in rechte optreedt overeenkomstig de aanwijzingen van het bestuur en na daartoe gemachtigd te zijn door de algemene vergadering en door de gouverneur voor andere rechtsgedingen als eiser dan de bezitsvorderingen en de vorderingen in kort geding; dat uit de notulen van de algemene vergadering van de verschillende verzoekende partijen blijkt dat hun algemene vergadering telkens de beslissing heeft genomen tot het instellen van de onderhavige annulatieberoepen;

5.2.3. Overwegende dat artikel 45, tweede lid, van de wet van 3 juni 1957 betreffende de Polders bepaalt dat de dijkgraaf voor de Polder in rechte optreedt overeenkomstig de aanwijzingen van het bestuur en na daartoe gemachtigd te zijn door de algemene vergadering en door de gouverneur voor andere rechtsgedingen als eiser dan de bezitsvorderingen en de vorderingen in kort geding; dat artikel 45, tweede lid, van de wet van 5 juli 1956 betreffende de Wateringen een gelijkluidende bepaling bevat, met dien verstande dat daarin sprake is van de voorzitter in plaats van de dijkgraaf; dat de verzoekschriften werden ondertekend respectievelijk door de voorzitter van de Wateringen en door de dijkgraaf; dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de beslissing tot het instellen van de onderhavige beroepen telkens door het bestuur van de verzoekende partijen werd genomen en dat hun algemene vergadering en de gouverneur telkens de vereiste machtiging hebben verleend; dat de exceptie feitelijke grondslag mist;

6. Over de gegrondheid van de beroepen in de zaken
A. 32.316, A. 32.319, A. 32.323, A. 32.324.

Overwegende dat wordt vastgesteld dat in de verzoekschriften de middelen en de verdere uiteenzetting niet op duidelijke wijze zijn gestructureerd; dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord de middelen op een rationele wijze hebben geordend; dat evenwel slechts die middelen in aanmerking kunnen worden genomen die, ofwél in het verzoekschrift zelf zijn terug te vinden en die dermate duidelijk werden naar voren gebracht dat zij de verwerende partij toelieten te repliceren, ofwél de openbare orde raken; dat met het oog op de overzichtelijkheid de middelen zullen worden onderzocht zoals die in de memorie van wederantwoord aan bod zijn gekomen;

6.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als eerste middel aanvoeren dat artikel 2 van het bestreden besluit geen rechtsgrond heeft, daar artikel 38 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud werd opgeheven door artikel 65 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen (afvalstoffen-decreet);

6.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het standpunt van de afdeling wetgeving van de Raad van State van 22 maart 1984, verleend over het ontwerp van het besluit dat thans het bestreden besluit is geworden en waarin onder meer werd gesteld dat de opheffing van voormeld artikel 38 beperkt blijft tot aangelegenheden van leefmilieu, voorwerp van het decreet van 2 juli 1981, zodat dit artikel 38 niet werd opgeheven wat het natuurbehoud betreft, daar evengenoemd decreet niet van toepassing is op het domein van het natuurbehoud; dat zij daaraan toevoegt dat subsidiair nog als rechtsgrond artikel 2 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud kan worden ingeroepen;

6.1.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord in essentie doen gelden dat de argumentatie van de afdeling wetgeving van de Raad van State niet kan worden bijgetreden daar een duidelijke wettekst geen interpretatie behoeft en artikel 65.2 van het afvalstoffendecreet duidelijk stelt dat voor het Vlaamse Gewest artikel 38 van de wet van 12 juli 1973 inzake het natuurbehoud is opgeheven; dat zij ook betwist dat artikel 2 van dezelfde wet als rechtsgrond kan worden ingeroepen daar die bepaling enkel voorziet in beschermingsmaatregelen voor een beperkt aantal te beschermen soorten planten;

6.1.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog in essentie doet gelden dat indien niet wordt aanvaard dat artikel 38 van de wet op het natuurbehoud slechts ten dele door artikel 65 van het afvalstoffendecreet is opgeheven, alsdan artikel 8 van het afvalstoffendecreet een voldoende rechtsgrond biedt daar in die opvatting er moet worden van uitgegaan dat genoemd artikel 38 aangewend kan worden zowel in het belang van het leefmilieu als ten behoeve van het natuurbehoud;

6.1.5.1. Overwegende dat artikel 2 van het bestreden besluit luidt "Het gebruik van biociden op bermen is verboden"; dat krachtens artikel 38 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud de Koning "het gebruik van gifstoffen of van andere producten die een gevaar opleveren voor het leven in de natuur of voor de biologische gaafheid van de bodem of het water (kan) verbieden of regelen"; dat, zoals overigens niet wordt betwist, voornoemd artikel 2 een voldoende rechtsgrond kan vinden in evengeciteerd wetsartikel; dat evenwel dat artikel werd opgeheven bij artikel 65 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen met dien verstande dat "de opheffing (...) in werking (treedt) op de dag waarop de bepalingen van dit decreet

en zijn uitvoeringsbesluiten die deze materie regelen toepasselijk worden op de in hogervermelde wetsbepalingen vervatte materie" (artikel 65, tweede lid);

6.1.5.2. Overwegende dat in zijn advies L. 15680/8 van 22 maart 1989 bij het ontwerp-besluit dat thans het bestreden besluit is geworden en dat samen met het bestreden besluit in het Belgisch Staatsblad van respectievelijk 2 oktober 1984 en 26 februari 1985 (erratum) werd gepubliceerd, de afdeling wetgeving van de Raad van State op omstandig gemotiveerde wijze tot de conclusie is gekomen "dat op het artikel 38 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud zinnig een beroep kan worden gedaan om als rechtsgrond van artikel 2 van het ontwerp te dienen", daar artikel 65 van het afvalstoffendecreet zo moet worden gelezen dat artikel 38 van de wet op het natuurbehoud maar wordt opgeheven in de mate dat de erin vervatte materie geregeld wordt door het decreet en aldus artikel 38 als wettelijke grondslag zou blijven voortbestaan voor regelen die zoals in het ontwerp-besluit op het natuurbehoud zijn gericht; dat de afdeling wetgeving bij zijn interpretatie terecht het laatste lid van artikel 65 heeft betrokken alsmede de toelichtingen uit de parlementaire voorbereiding bij het laatste lid, dat tot stand is gekomen op amendement van een lid van de Vlaamse Raad, terwijl de verzoekende partijen in hun verzoekschrift en memorie van wederantwoord enkel oog hebben voor artikel 65, eerste lid, 2; dat om dezelfde reden als verwoord in het advies van de afdeling wetgeving, de afdeling administratie van de Raad van State die opvatting bijtreedt; dat de interpretatie dat artikel 38 door artikel 65 niet integraal werd opgeheven wordt bevestigd door het feit dat dit artikel nogmaals werd opgeheven door artikel 63 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, en artikel 2 van het bestreden

besluit thans zijn rechtsgrond kan vinden in artikel 13 van dat decreet waarvan de tekst luidt als volgt :

"Art. 13. § 1. De Vlaamse regering kan alle nodige maatregelen nemen voor het natuurbehoud, ten behoeve van de bestaande natuur ongeacht de bestemming van het betrokken gebied, evenals de instandhouding van het natuurlijk milieu binnen de groen-, park-, buffer- en bosgebieden van de uitvoeringsplannen, van kracht in de ruimtelijke ordening, en meer bepaald voor :

1° de bescherming, de instandhouding, de ontwikkeling of het herstel van natuurlijke of deels natuurlijke habitats of ecosystemen, met inbegrip van de waterrijke gebieden van internationale betekenis;

2° de bescherming, de instandhouding en ontwikkeling van natuurlijke of halfnatuurlijke vegetaties;

3° de bescherming, de instandhouding en de ontwikkeling van de wilde inheemse fauna en flora en van de trekkende wilde diersoorten en hun habitats;

4° de bescherming, de instandhouding en ontwikkeling van kleine landschapselementen;

5° de bescherming, de instandhouding en ontwikkeling van de natuur in de bebouwde omgeving;

6° het regelen van de toegang tot en het gebruik van het natuurlijke milieu.

§ 2. De maatregelen bedoeld in § 1 kunnen gericht zijn op het stimuleren van het natuurbeheer, het onderhoud, de natuurontwikkeling en kunnen, binnen de perken van de begroting, een financiële regeling vaststellen.

§ 3. De maatregelen bedoeld in § 1 kunnen het uitvoeren van bepaalde activiteiten verbieden of aan voorwaarden onderwerpen. Deze voorwaarden en activiteiten kunnen afhankelijk worden gemaakt van het verkrijgen van een vergunning. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels met betrekking tot deze activiteiten of voorwaarden :

1° de wijze waarop, de omstandigheden waaronder of de plaats waar de activiteit kan worden uitgevoerd;

2° het verlenen van een voorafgaande, schriftelijke vergunning of toestemming door een in het besluit aangewezen overheid;

3° het voorafgaand, schriftelijk melden of kennisgeven van bepaalde activiteiten aan een bij besluit aangewezen overheid, die binnen een bepaalde termijn de gevolgen van de voorgenomen activiteit beoordeelt;

4° het herstel in de oorspronkelijke toestand of in een door het besluit aangegeven toestand na de beëindiging van de activiteit";

dat dienvolgens het eerste middel niet gegrond is;

6.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen onder de uiteenzetting bij het eerste middel nog aanvoeren wat volgt :

"Verzoeker houdt verder nog voor dat een 'wet' volgens de beginselen van de rechtsstaat en conform het E.V.R.M. enkel als een rechtsregel kan worden aanzien in de mate hij zodanig geformuleerd is dat hij op redelijke wijze toegankelijk is voor degene die door de wet is getroffen;"

6.2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie nog doen gelden dat "de ingeroepen rechtsnorm (...) geen voldoende duidelijke juridische kwaliteit heeft om als een rechtsnorm, in de rechtsstatelijke zin, te worden aanzien en dus ook niet als rechtsgrond kan doorgaan; dat het middel niet als een onduidelijk middel kan worden gekwalificeerd daar onder meer uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens blijkt dat de 'rule of law' vereist dat de norm om als zodanig aanvaard te worden een zekere graad van toegankelijkheid en voorspelbaarheid dient te hebben, wat in casu ontbreekt"; dat zij daaraan toevoegen dat het gaat om een middel van openbare orde;

6.2.2. Overwegende dat in zoverre de verzoekende partijen met hun grief de ontstentenis van een rechtsgrond van de bestreden beslissing beogen aan te klagen -hetgeen uit hun laatste memorie enigszins zou kunnen worden afgeleid-, die grief niet als een nieuw middel naar vorenkomt en samenvalt met het eerste middel; dat voor zover de verzoekende partijen met die uiteenzetting zouden beogen een nieuw middel aan te voeren -de voldoende toegankelijkheid van een rechtsregel is immers niet hetzelfde als het voorhanden zijn van een rechtsgrond- dat middel dermate onduidelijk is dat het om die reden alleen reeds als onontvankelijk moet worden verworpen; dat gelet op de onduidelijkheid niet kan worden geoordeeld of het om een middel van

openbare orde gaat, zoals de verzoekende partijen doen gelden;

6.3.1. Overwegende dat in hun memorie van wederantwoord de verzoekende partijen in een door hen genoemd tweede middel de schending aanvoeren van "de wet van 2.4.1971 betreffende de bestrijding van voor planten en plantaardige produkten schadelijke organismen, o.m. artikel 2 en het uitvoeringsbesluit van 16.10.1981, o.m. artikel 5 e.v., en van de algemene beginselen van de Rechtstaat o.m. de heerschappij van het recht ('Rule of Law') geput uit het Nationale en Internationale Recht", doordat artikel 2 van de bestreden beslissing op algemene wijze het gebruik van biociden op de bermen verbiedt, terwijl "de wet van 2.4.1971, alsmede het uitvoeringsbesluit van 16.10.1981 het gebruik van biociden voorschrijft ter bestrijding van schadelijke organismen, zoals bepaalde dieren en planten"; dat zij in hun laatste memorie er nog aan toevoegen dat het bestreden besluit de bevoegdheidsverdelende regels schendt die zijn vastgelegd in de Grondwet, nu de wet van 2 april 1971 en de uitvoeringsbesluiten ervan een nationale bevoegdheid betreffen;

6.3.2.1. Overwegende dat wordt vastgesteld dat nergens in hun verzoekschrift de verzoekende partijen de strijdigheid aanvoeren van het bestreden besluit met voornoemde rechtsregels; dat in een in het verzoekschrift genoemd tweede middel de verzoekende partijen wel als volgt verwijzen naar de rechtsregels :

"In subsidiaire orde, voor zover het eerste middel niet aanvaard wordt quod non.

Aangezien een absoluut verbod van het gebruik van biociden geen rekening houdt met het feit dat :

- (...)
- in het kader van de wet van 2.4.1971 en het K.B. van 16.10.1981 polders en wateringen in hun beddingen dienen over te gaan tot de bestrijding van schadelijke organismen waarvoor de toepassing van een selectief herbicide de enige mogelijkheid is en in

verband met distels deze bestrijding voor 30 juni van elk jaar dient gerealiseerd te zijn;

(...)

vragen verzoekers artikel 2 nietig te verklaren op grond van tweede middel : kennelijke onredelijkheid van het genomen besluit";

dat bij de verdere uiteenzetting van voornoemd middel in het verzoekschrift de verzoekende partijen in essentie wijzen op een aantal praktische moeilijkheden, op het de facto en in concreto quasi onmogelijk zijn om zonder biociden vooral distels te bestrijden waardoor zij het bestreden besluit als "kennelijk onredelijk" bestempelen; dat de verwerende partij het middel ook in die zin heeft begrepen; dat evenwel het middel gestoeld op de schending van het proportionaliteitsbeginsel zoals in het verzoekschrift onder het tweede middel aangevoerd, in de memorie van wederantwoord fungeert als vierde middel; dat dienvolgens het onderhavige middel voor zover in de memorie van wederantwoord voor het eerst de strijdigheid wordt aangevoerd van artikel 2 van het bestreden besluit met voornoemde wet van 2 april 1971 en het uitvoeringsbesluit van 16 oktober 1981 onontvankelijk is, want niet van openbare orde;

6.3.2.2. Overwegende, wat de in de laatste memorie aangevoerde bevoegdheidsoverschrijding betreft, dat blijkens artikel 6, § 1, III, 2°, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen de gewesten bevoegd zijn voor de natuurbescherming en het natuurbehoud, waarbinnen het bestreden besluit zich situeert; dat de grief niet gegrond is;

6.4.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord een derde middel ontleen aan de schending van de artikelen 83 van de wet van 3 juni 1957 betreffende de Polders en van de wet van 5 juli 1956 betreffende de Wateringen (eerste onderdeel), van artikel 6 van het koninklijk besluit van

30 januari 1958 houdende algemeen reglement van de Polders en van de Wateringen (tweede onderdeel), van artikel 17 van de wet van 28 december 1968 op de onbevaarbare waterlopen (derde onderdeel) en van artikel 37 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud (vierde onderdeel);

6.4.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie verklaren te verzaken aan het vierde onderdeel;

6.4.3. Overwegende dat de verzoekende partijen het eerste, tweede en derde onderdeel als volgt toelichten :

- eerste onderdeel : uit artikel 83 van de wet betreffende de Wateringen en uit hetzelfde artikel van de wet betreffende de Polders vloeit voort dat in bijzondere omstandigheden die een gevaar betekenen voor de aangelanden, de Polder gerechtigd is op eigen initiatief over te gaan tot het uitvoeren van alle nodige en nuttige werken, hetgeen door het bestreden besluit wordt verhinderd;
- tweede onderdeel : artikel 6 van het Algemeen Politiereglement op de Polders en Wateringen bepaalt dat de aangelanden gehouden zijn de uit en langsheen de waterlopen opgehaalde stoffen op hun gronden te laten plaatsen zonder enige tegenprestatie.
De feitelijke verplichting om in casu het maaisel te verwijderen ligt alzo bij de aangelanden en deze verplichting is politioneel vastgelegd;
Ingevolge de bestreden beslissing wordt een wijziging aangebracht aan gezegde politieverordening en wordt tegen alle wettelijke bepalingen in, en bijgevolg zonder enige rechtsgrond, deze verplichting thans opgelegd aan de watering;
- derde onderdeel : "in het kader van de wet op de waterlopen is bepaald in artikel 17 dat de aangelanden van de waterlopen verplicht zijn op hun gronden of

eigendommen de uit de bedding van de waterloop opgehaalde stoffen, dus ook het maaisel van de oevers, te laten plaatsen. De feitelijke last tot verwijdering van het maaisel ligt eveneens krachtens die bepaling bij de aangelanden; het bestreden besluit kan die last niet op de Polders en de Wateringen leggen";

dat, wat het eerste onderdeel betreft, zij in hun laatste memorie er aan toevoegen niet te kunnen "beamen dat het bestreden besluit het beginsel nood breekt wet wettelijk heeft bevestigd", daar het feit dat de Gemeenschapsminister afwijkingen kan toestaan op artikel 3 van het bestreden besluit niet noodzakelijk inhoudt dat deze afwijkingen betrekking hebben op de regeling van noodsituaties;

6.4.4. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt dat niet is aangetoond dat, zuiver interpretatief, er een strijdigheid is tussen voornoemde artikels 83 en het bestreden besluit, dat het immers kan, maar niet zo hoeft te zijn dat het maaien voor 15 juni een werk is dat zonder gevaar of schade niet kan worden uitgesteld, dat de louter feitelijke mogelijkheid van strijdigheid evident niet kan leiden tot de onwettigheid van het bestreden besluit dat op abstracte wijze een algemene norm formuleert, dat bovendien de omzendbrief van 4 juni 1987 van de Gemeenschapsminister van volksgezondheid en leefmilieu kan worden beschouwd als een afwijking in de zin van artikel 4 van het bestreden besluit; dat, voorts, zij doet gelden dat, om een mogelijke tegenstrijdigheid op te lossen, het voldoende is na te gaan of de beslissing van de Polders en Wateringen een rechtsgrond vindt in de artikelen 83 van de wetten van 3 juni 1957 en 5 juli 1956 en aldus een werk is dat niet zonder schade kan worden uitgesteld en dat zo het antwoord bevestigend is, het bestreden besluit alsdan ten aanzien van die beslissing zonder gevolg blijft;

6.4.5. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden dat artikel 17 van de wet van 28 december 1968 op de onbevaarbare waterlopen enkel betrekking heeft op het ruimingsmateriaal afkomstig uit de bedding, "terwijl de afvoerverplichting van het maaisel slaat, op maaisel dat niet uit de bedding, maar van de bermen en taluds afkomstig is";

6.4.6.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat artikel 3 van het bestreden besluit bepaalt dat begraasde bermen niet voor 15 juni gemaaid mogen worden, dat een eventuele tweede maaibeurt slechts mag worden uitgevoerd na 15 september en dat het maaisel dient te worden verwijderd binnen de tien dagen na het maaien; dat de artikelen 83 van voornoemde wet op de Polders en voornoemde wet op de Wateringen bepalen dat de Polders en Wateringen zonder voorafgaande toestemming alle werken mogen uitvoeren die niet zonder gevaar of schade kunnen worden uitgesteld, dit mits het naleven van een aantal voorwaarden; dat zo te zien het geïncrimineerd artikel 3 formeel geen afwijking inhoudt van de genoemde artikelen 83; dat de verzoekende partijen niet de minste aanwijzing geven hoe in concreto er een schade zou kunnen ontstaan waarbij het noodzakelijk is om voor 15 juni of voor 15 september maaibeurten van begraasde bermen uit te voeren om gevaar of schade te voorkomen; dat, mocht dergelijk geval zich toch voordoen, de Polders en de Wateringen uiteraard alsdan een beroep kunnen doen op meergenoemde artikelen 83 die primeren op artikel 3 van het bestreden besluit; dat de uitzonderingssituatie van de artikelen 83, die de uitdrukking zijn van het algemeen beginsel "nood breekt wet" onverkort blijven gelden; dat met andere woorden artikel 3 van het bestreden besluit niet de draagwijdte heeft die de verzoekende partijen er blijken aan toe te schrijven, met name dat de artikelen 83 van de wetgeving op de Polders en de wetgeving op de Wateringen

onwerkzaam zouden worden; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

6.4.6.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de verzoekende partijen eraan voorbijgaan dat de Polders en de Wateringen ingevolge artikel 6, § 1, III, 10°, tot de gewestelijke aangelegenheden behoren en dat aldus de Vlaamse Executieve bevoegd is het koninklijk besluit van 30 januari 1958 houdende Algemeen Politiereglement van de Polders en van de Wateringen te wijzigen door een besluit van de Vlaamse Executieve, thans de Vlaamse regering; dat dienvolgens een strijdigheid met het Algemeen Politiereglement van de Polders en de Wateringen niet tot vernietiging van het bestreden besluit kan leiden; dat, daarenboven, er van enige tegenstrijdigheid geen sprake is; dat, immers, artikel 6 van het koninklijk besluit van 30 januari 1958 de aangelanden en de gebruikers verplicht, enerzijds, doorgang te verlenen aan de leden van het bestuur en aan het personeel van de Polder en van de Watering, aan de door de Koning aangewezen Rijksambtenaren, alsmede aan de personen belast met de uitvoering van door de Polder of door de Watering bevolen werken en, anderzijds, bepaalde stoffen op hun grond te laten plaatsen, te weten de stoffen die opgehaald worden uit de waterlopen en uit de droogleggings- en bevoeiingswerken en de materialen die daarvoor nodig zijn; dat de verzoekende partijen die bepaling ten onrechte interpreteren als dat "de feitelijke verplichting om in casu het maaisel te verwijderen (...) bij de aangelanden (berust)"; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

6.4.6.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat artikel 17 van de wet van 28 december 1967 betreffende onbevaarbare waterlopen bepaalt wat volgt :

"Art. 17. § 1. De aangelanden, de gebruikers en de eigenaars van kunstwerken op de waterlopen zijn verplicht:

1. Doorgang te verlenen aan de personeelsleden van het bestuur, aan de werklieden en aan de andere met de uitvoering van de werken belaste personen;

2. Op hun gronden of eigendommen de uit de bedding van de waterloop opgehaalde voorwerpen en de voor de uitvoering van de werken nodige materialen, gereedschap en werktuigen te laten plaatsen.

§ 2. Geen vergoeding is aan de aangelanden, de gebruikers en de eigenaars van kunstwerken verschuldigd uit hoofde van de plaatsing op hun gronden of eigendommen binnen een strook van vijf meter vanaf de oever, van de produkten die voortkomen van de ruimingswerken.

De Minister van Landbouw, de bestendige deputaties en de colleges van burgemeester en schepenen naar gelang het geval, kunnen evenwel beslissen dat de oevers zullen ontdaan worden van die produkten.

§ 3. De aangelanden, de gebruikers en de eigenaars van kunstwerken kunnen aanspraak maken op een schade-loosstelling voor de schade die zij hebben geleden naar aanleiding van de uitvoering van de buitengewone werken. Die schadeloosstelling wordt in de kosten van de werken verrekend";

dat de verwerende partij terecht doet gelden dat evengenoemd artikel 17 betrekking heeft op het ruimingsmateriaal afkomstig uit de bedding, terwijl de afvoerverplichting opgelegd in artikel 13 van het bestreden besluit slaat op maaisel dat niet uit de bedding, maar van de bermen en taluds afkomstig is; dat bovendien dat artikel geen plicht tot afhaling bevat, dit in tegenstelling tot artikel 3, 2° lid, van het bestreden besluit; dat van enige strijdigheid met het bestreden besluit dan ook geen sprake is; dat het derde onderdeel niet gegrond is;

6.5.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een vierde middel afleiden uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht, verbod van machtsafwending en de zorgvuldigheidsplicht,

"Doordat de bestreden beslissing een aantal strikte voorschriften van natuurbehoud voorschrijft en hierbij goederen behorende tot het openbaar domein zodanig belast dat de overheid die instaat voor het

beheer en het bestuur van deze goederen in de onmogelijkheid wordt gesteld de doeleinden van algemeen belang, haar wettelijk opgedragen, nog verder na te streven;

Terwijl, elke administratieve beslissing op gegronde motieven, na afwegingen van de inzake zijnde belangen, niet kan komen tot de vestiging van een wettelijke erfdienstbaarheid tot algemeen nut waarvan het voorwerp niet verenigbaar is met het doel waartoe een goed voor het openbaar domein werd bestemd noch met de eigen wettelijke opdracht die aan het polderbestuur is toegewezen en derhalve de evenredigheidsregel schendt";

dat zij betogen dat de Vlaamse Executieve er ten onrechte van uit is gegaan dat "alle biociden absoluut schadelijk zijn voor alle levensvormen in de bedding van de waterlopen" terwijl er wel degelijk selectieve biociden bestaan, dat een manuele bestrijding van distels onmogelijk is, zeker binnen het kader van de bestaande financiële middelen en dat in de praktijk het maaien meestal pas na 15 september start, zodat het besluit "ieder belang verliest"; dat zij doen gelden dat het bestreden besluit ook uitgaat van de verkeerde veronderstelling dat de Polders en Wateringen meer dan nodig biociden gebruiken, terwijl dat enkel in geval van hoogdringendheid en onbereikbaarheid gebeurt, alsook dat de Polders en Wateringen niet alles in het werk stellen om geen kale oevers te hebben; dat zij doen gelden dat alzo de nieuwe in het bestreden besluit opgelegde verplichtingen de werking van de Polders en Wateringen zeer zwaar hypothekeren en een functioneel optreden in geval van dringende werken zelfs onmogelijk maakt zonder dat daartoe gegronde redenen voorhanden zijn en zonder dat de Vereniging voor Polders en Wateringen werd gehoord, terwijl, ook al is er geen hoorplicht, het overleg een "ongeschreven gewoonte" is en een "indicator van behoorlijk bestuur"; dat zij van oordeel zijn dat die elementen aangeven dat het besluit niet zorgvuldig werd voorbereid en dat het disproportioneel is, want niet aangepast om het gewenste doel te bereiken en niet van die aard om de normale werking van de Polders en

Wateringen te waarborgen; dat zij in hun memorie van wederantwoord er nog aan toevoegen dat de opgelegde verplichtingen inzake het maaibeheer de Polders en Wateringen financieel belasten zonder dat daarvoor enige rechtsgrond is terug te vinden in de wetgeving inzake het natuurbehoud;

6.5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord met betrekking tot artikel 3 van het bestreden besluit doet gelden dat de verzoekende partijen niet aanduiden hoe selectief biociden al dan niet kunnen zijn, welke planten wél en welke planten niet worden vernietigd en wat de schadelijke gevolgen zijn op lange termijn van de zogenaamde selectieve biociden, dat de verwijten van de verzoekende partijen dermate vaag zijn dat zij niet toelaten tot de onredelijkheid te besluiten, dat het niet bewezen is dat de verzoekende partijen zorgzaam omgaan met biociden, dat hun financiële middelen ontoereikend zouden zijn en dat distels enkel via biociden kunnen worden uitgeroeid; dat, wat artikel 3 van het bestreden besluit betreft, zij betoogt dat de maaireglementering wel degelijk zinvol is en dat het betoog van de verzoekende partijen dat de Polders en Wateringen de hun toegewezen taak nu al zo zorgzaam mogelijk ten opzichte van het milieu uitvoeren, irrelevant is;

6.5.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie er nogmaals op duiden dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de Executieve onvoldoende rekening heeft gehouden met de feitelijke situatie en het bestreden besluit gebaseerd is op een aantal feitelijke onjuistheden; dat zij suggereren dat dit had kunnen worden voorkomen door het consulteren van de Polders en Wateringen; dat zij doen gelden dat het niet consulteren van die besturen bij de voorbereiding van het bestreden besluit een inbreuk uitmaakt op de zorgvuldigheidsplicht en dat het feit dat het advies

werd ingewonnen van de Hoge Raad voor Natuurbehoud, waarvan de Polders en Wateringen geen deel uitmaken, geen weerlegging vormt van de aantijging dat het bestreden besluit is gesteund op feitelijke onjuistheden;

6.5.3.2. Overwegende, wat de schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft, dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie nog doen gelden dat artikel 4 van het bestreden besluit niet toelaat af te wijken van artikel 2, waarin een absoluut verbod is neergelegd om biociden te gebruiken en dat wat de distelbestrijding betreft het verbod om biociden te gebruiken als praktisch gevolg heeft dat de Polders en Wateringen deze verplichting niet meer kunnen nakomen; dat zij stellen dat zij uitvoerig en duidelijk hebben uiteengezet dat het gebruik van biociden het enige middel is om op doeltreffende wijze de distelgroei te bestrijden, en het enige middel dat binnen hun financiële mogelijkheden ligt; dat de toepassing van het proportionaliteitsprincipe volgens de verzoekende partijen niet inhoudt dat een administratieve beslissing een openbare verplichting onmogelijk maakt, doch dat het middel onevenwichtig is ten opzichte van de met elkaar af te wegen belangen; dat zij daaraan toevoegen dat hun redenering niet alleen geldt voor artikel 2, maar ook voor de artikelen 3 en 4 van het bestreden besluit;

6.5.4.1. Overwegende dat, wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, de verwerende partij in haar laatste memorie in essentie betoogt dat de overheid niet verplicht is de betrokkenen te horen vooraleer een beslissing te nemen, behoudens uitdrukkelijk voorschrift of in een beperkt aantal gevallen die door de rechtspraak van de Raad van State worden aanvaard, dat het bestreden besluit evenwel niet onder één van die gevallen ressorteert, dat in casu de wetgever heeft opgelegd om het advies van de Hoge Raad voor Natuurbehoud in te winnen, hetgeen is geschied, dat het naleven van die

verplichting het vermoeden schept dat de beslissing zorgvuldig werd voorbereid daar het adviesorgaan wordt geacht de overheid op vakkundige wijze te hebben voorgelicht; dat zij tenslotte opmerkt dat het enkele feit dat het bestreden besluit in zijn toepassing voor moeilijkheden zou zorgen, op zich niet voldoende is om te bewijzen dat er onzorgvuldig zou zijn gehandeld;

6.5.4.2. Overwegende, wat de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft, dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog doet gelden dat het bestreden besluit niet kennelijk onredelijk is; dat zij er op wijst dat het bestreden besluit reeds meer dan vier jaar zonder veel problemen toegepast wordt, en dat haar alleszins geen gegevens bekend zijn waaruit blijkt dat er zoveel problemen zijn dat het besluit gewijzigd of opgeheven zou moeten worden; dat zij doet gelden dat de verzoekende partijen onvoldoende gegevens hebben bijgebracht waaruit blijkt dat de hen opgelegde bijkomende lasten kennelijk onredelijk zijn;

6.5.5.1.1. Overwegende, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, dat de redenering van de verzoekende partijen er in essentie op neer komt dat, had de Executieve de reële toestand gekend door het consulteren van de Polders en Wateringen, zij het bestreden besluit niet zou hebben genomen;

6.5.5.1.2. Overwegende dat blijkens de aanhef van de bestreden beslissing voorafgaandelijk het advies van de Hoge Raad voor Natuurbehoud werd ingewonnen; dat die verplichting tot het inwinnen van dat advies werd opgelegd bij het inmiddels opgeheven artikel 33 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud; dat die bij de wet opgelegde procedure is gericht op een deskundig en zorgvuldig voorbereiden van besluiten zoals het thans bestredene; dat blijkens het ten tijde van de bestreden beslissing geldend koninklijk besluit van 1974 houdende

regeling van de oprichting, de samenstelling en de werking van de Hoge Raad voor Natuurbehoud - genomen in uitvoering van artikel 32 van de wet van 12 juli 1973 - van de Hoge Raad onder meer deel uitmaken :

- een aantal hoge ambtenaren
- een vertegenwoordiger van de Hoge Landbouwwaad
- tien leden die bijzonder bevoegd zijn in minstens één van de volgende wetenschappen : biologie, botanica, zoölogie, ecologie, pedologie, geologie, hydrogeologie en bosbouw
- zeven leden gekozen onder de personaliteiten of vertegenwoordigers van private verenigingen werkzaam op het gebied van het natuurbehoud, het bos of de landbouw;

dat, die samenstelling in acht genomen, kan worden aangenomen dat de Vlaamse Executieve voldoende was ingelicht over de situatie te velde, zeker wat het gebruik van biociden betreft, alsook over de impact van de bestreden beslissing voor de publiekrechtelijke rechtspersonen op wie het bestreden besluit toepasselijk is, dus ook voor de verzoekende partijen; dat nu de wetgever uitdrukkelijk in een bepaalde procedure heeft voorzien alvorens besluiten zoals het thans bestredene konden worden genomen, waarbij het inwinnen van het voorafgaandelijk advies van de Hoge Raad voor Natuurbehoud werd opgelegd, er geen verplichting was, ook niet uit hoofde van het zorgvuldigheidsbeginsel, om de verzoekende partijen nog eens afzonderlijk te consulteren; dat daarbij moet worden inachtgenomen dat het bestreden besluit niet alleen toepasselijk is op de Polders en Wateringen, maar nog op talrijke andere publiekrechtelijke rechtspersonen en dat het consulteren van elk van die rechtspersonen bijzonder omslachtig zou zijn;

6.5.5.1.3. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partijen dat het bestreden besluit de uitoefening van de taken van de Polders en Wateringen bemoeilijkt op

zich niet aantoonde dat de verwerende partij niet op de hoogte zou zijn geweest van de werking van de Polders en Wateringen en van mogelijke moeilijkheden; dat door het bestreden besluit te nemen, de verwerende partij een politieke, beleidsmatige keuze heeft gemaakt; dat de mogelijkheid dat bij deze beleidskeuze eventuele moeilijkheden zouden rijzen, geen schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel;

6.5.5.2. Overwegende dat artikel 6, § 1, III, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bepaalt dat, wat de landinrichting en het natuurbehoud betreft, de gewesten bevoegd zijn enerzijds voor de natuurbescherming en het natuurbehoud, anderzijds voor de Polders en Wateringen; dat dit inhoudt dat het Vlaamse Gewest, door decreten van de Vlaamse Raad en uitvoeringsbesluiten van de Vlaamse regering, de taken en bevoegdheden mag vastleggen van de Polders en Wateringen en ook maatregelen mag nemen voor de natuurbescherming en het natuurbehoud; dat er geen enkel juridisch beletsel bestaat opdat die maatregelen een weerslag zouden hebben op de taken en bevoegdheden van de Polders en Wateringen en op de wijze waarop die taken en bevoegdheden dienen te worden vastgesteld; dat aldus het Vlaamse Gewest bevoegd is om de belangen die de Polders en Wateringen behartigen te wijzigen, hetgeen in casu om redenen van natuurbescherming en natuurbehoud is gebeurd; dat het juridisch wijzigen van de belangen niet kan worden gelijkgesteld met een kennelijk onevenredige afweging door één of andere beslissing van de op het spel staande belangen, belangen die niet gewijzigd worden door die beslissing; dat dienvolgens het proportionaliteitsbeginsel niet kan zijn geschonden;

6.5.5.3. Overwegende, wat de grief betreft dat voor het opleggen van bijkomende financiële lasten aan de Polders en Wateringen geen rechtsgrond aanwezig is, dat de wet op het natuurbehoud toelaat dat zowel passief als

actief met het oog op het natuurbehoud reglementerend wordt opgetreden; dat dit noodzakelijkerwijze inhoudt dat desbetreffend ook financiële verplichtingen kunnen worden opgelegd; dat de grief niet gegrond is;

6.5.5.4. Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat het vierde middel niet gegrond is;

6.6.1. Overwegende dat als vijfde middel -dat in de memorie van wederantwoord deel uitmaakt van het vierde middel- de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 5 van het bestreden besluit strijdig is met artikel 6 van de wet van 28 december 1967 op de onbevaarbare waterlopen, minstens de toepassing van dit artikel op een disproportionele wijze bemoeilijkt, alsook dat artikel 6 strijdig is met artikel 2 van het koninklijk besluit van 20 januari 1958 houdende Algemeen Politie-reglement van de Polders en van de Wateringen en met de provinciale reglementen op de onbevaarbare waterlopen die krachtens artikel 2 van het Algemeen Politie-reglement van toepassing zijn op de onbevaarbare waterlopen gelegen in de Polders en Wateringen; dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie stellen dat één van hun fundamentele functies erin bestaat de beddingen van de waterlopen die onder hun beheer vallen vrij te houden, onder meer door het wegnemen van hinderlijk struik- en houtgewas, dat zij die functie thans niet meer kunnen uitoefenen omdat het beschadigen van ondergrondse plantendelen en houtachtige gewassen verboden is en de meest verregaande vorm van beschadiging het wegnemen is, dat alzo artikel 5 de goede werking van de Polders en Wateringen als openbaar bestuur onmogelijk maakt waardoor het proportionaliteitsbeginsel is geschonden;

6.6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog goet gelden dat er geen samenloop ratione loci is tussen het bestreden besluit en arti-

kel 6 van de wet van 28 december 1967 op de onbevaarbare waterlopen daar het bestreden besluit geldt voor bermen en taluds, terwijl artikel 6 van evengenoemde wet slaat op de eigenlijke waterloop, dat bermen en taluds moeten worden begrepen als het niet door water bespoelde deel en dat het besluit niets verbiedt met betrekking tot het verwijderen van planten zoals bedoeld in artikel 6 van de wet, te weten van planten uit de waterloop;

6.6.3.1. Overwegende dat artikel 5 van het bestreden besluit bepaalt dat "maaibeheer, hetzij in handwerk, hetzij met machines, dient uitgevoerd te worden zonder de ondergrondse plantendelen en de houtachtige gewassen te beschadigen"; dat overeenkomstig artikel 1 van hetzelfde besluit die bepaling betrekking heeft op de bermen gelegen langs wegen, waterlopen en spoorwegen; dat artikel 6 van de wet van 28 december 1967 op de onbevaarbare waterlopen onder meer bepaalt :

"In onderhavige wet wordt verstaan onder 'gewone ruimings-, onderhouds- en herstellingswerken" :

(...)

het uittrekken en verwijderen uit de waterloop van wortels, takken, biezengrassen, riet, kruiden, en over het algemeen alle vreemde voorwerpen en het neerleggen ervan op de oevers;

(...)

het herstellen van de oevers die ingezakt zijn bij middel van palen, rijswerk en ander materiaal; het wegnemen van struik- en houtgewas wanneer dit de loop van het water belemmert;

(...)"

dat artikel 6 van evengenoemde wet het duidelijk heeft over het uittrekken en verwijderen "uit de waterloop" van wortels en dergelijke meer en over "het wegnemen van struik- en houtgewas wanneer dit de loop van het water belemmert"; dat enerzijds de waterloop duidelijk te onderscheiden is van de bermen en taluds, die juist niet onder het water liggen, anderzijds het maaien, het afsnijden -doorgaans op geregelde tijdstippen- is van allerlei planten van de aarde en aldus totaal verschil-

lend is van het eenmalig en definitief wegnemen van struik- en houtgewas dat de loop van een water belemmert; dat dienvolgens de verwerende partij terecht doet gelden dat artikel 5 van het bestreden besluit artikel 6 van de wet op de onbevaarbare waterlopen niet kan schenden, om de eenvoudige reden dat het toepassingsgebied van die bepalingen, wat de activiteiten betreft, duidelijk te onderscheiden is;

6.6.3.2. Overwegende, wat de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft, dat artikel 6, § 1, III, 8°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 tot hervorming der instellingen bepaalt dat de gewesten bevoegd zijn voor de onbevaarbare waterlopen; dat dienvolgens het Vlaamse Gewest het belang dat de verzoekende partijen mogen behartigen mede kan bepalen in functie van de maatregelen die genomen worden op het vlak van de onbevaarbare waterlopen; dat zoals sub 6.5.5.3. gewezen het proportionaliteitsbeginsel slechts kan geschonden zijn indien de overheid het belang van diegene die de schending ervan uitvoert juridisch niet heeft kunnen bepalen; dat wanneer de overheid die een aangevochten beslissing neemt daarentegen wél het belang van degene die de schending van het proportionaliteitsbeginsel inroept juridisch kan bepalen, het wijzigen van die belangen niet kan worden gelijkgesteld met een kennelijk onevenredige belangenafweging;

6.6.3.3. Overwegende, tenslotte, wat betreft de aangevoerde strijdigheid met artikel 2 van het Algemeen Politiereglement op de Polders en de Wateringen en met de provinciale reglementen op de onbevaarbare waterlopen die krachtens artikel 2 van het Algemeen Politiereglement van toepassing zijn op de onbevaarbare waterlopen gelegen in de Polders en Wateringen, dat van een schending van die normen door het bestreden besluit geen sprake kan zijn, nu de voormelde reglementen hetzij

hiërarchisch lager, hetzij hiërarchisch op dezelfde hoogte staan als het bestreden besluit;

6.6.3.4. Overwegende dat het vijfde middel evenmin gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De afstand van het geding in de zaak A. 32.295 wordt toegewezen.

Artikel 2.

De overige beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op vierentwintigduizend frank, komen voor twee zesden ten laste van de NIEUWE POLDER VAN BLANKENBERGE, en voor het overige van de andere verzoekende partijen, elk voor een zesde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M. -R. BRACKE.